

2. Vrees niet, gij wormke Jacobs (2)

Vreest niet, gij wormke Jacobs, gij volkske Israëls: Ik help u, spreekt de Heere, en uw Verlosser is de Heilige Israëls. Ziet, Ik heb u tot eene scherpe nieuwe dorschlede gesteld, die scherpe pinnen heeft; gij zult bergen dorschen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf. Gij zult ze wannen, en de wind zal ze wegnemen, en de stormwind zal ze verstrooien, maar gij zult u verheugen in den Heere, in den Heilige Israëls zult gij u roemen.

Predikatie over Jesaja 41 : 14-16 ()*

Geliefden in den Heere!

Bergen en de grootste machten in de wereld zullen niet in staat zijn het tegen God uit te houden wanneer Hij toornig is, gelijk Hij gesproken heeft: (Deut. XXXII : 22) „Wanneer Hij een vuur aansteekt in Zijnen toorn, dan zal Hij de gronden der bergen in vlam zetten”; wanneer de Heere toornig is, dan worden bergen tot valleien voor Zijn aangezicht, en de zee wordt voor Hem als het droge”. Dan moeten alle machten in de wereld, hoe groot zij ook zijn, zich voor Hem nederbuigen. Wie heeft ooit tegen Hem het zwaard getrokken en is voorspoedig geweest? Wie heeft zich ooit tegen Hem

*) Gepredikt des namiddags van den 22en Augustus 1640.

verheven, die niet in het stof heeft moeten bukken? Hier wordt over een partij gesproken, zoo zwak als gij er een kunt indenken: „Wormke Jacobs”, en anderzijds is er een partij, zoo sterk als gij er u een kunt voorstellen: *de bergen der wereld*; en toch, niettegenstaande zij zoo sterk zijn en de Kerk zoo zwak is, worden zij hier te schande gemaakt voor de Kerke Gods. Dit doet de Heere, want het is niet door haar eigen kracht, maar door de kracht, die de Heere verleent, dat de Kerk verlost wordt.

„Ziet, Ik zal u tot eene scherpe nieuwe dorschlede stellen, die scherpe pinnen heeft; en gij zult bergen dorschen en vermalen, en heuvelen zult gij stellen gelijk kaf”. En wie zal de Psalm en het lied der overwinning krijgen, wanneer dit geschiedt? „Gij zult u verheugen in den Heere, in den Heilige Israëls zult gij u roemen”. Het is niet uw arm, en uw kracht, en de menigte uwer mannen, die gij hiervoor zult danken, maar gij zult er den Heere voor danken, en u in Hem verheugen en beroemen.

Zullen er in dien tijd ook ellendigen en nooddruftigen in de Kerk zijn? Laat het zoo zijn, nochtans wanneer „de ellendigen en nooddruftigen water zoeken, en daar is geen, en hunne tong versmacht van dorst, zal Ik, de Heere, hen verhooren, Ik de God Israëls zal hen niet verlaten. Ik zal, wanneer zij dorstig zijn, rivieren op de hoge plaatsen openen, en fonteinen in het midden der valleien; Ik zal de woestijn tot eenen waterpoel zetten, en het dorre land tot watertochten.” En hun zal niets ontbreken, dat goed voor hen kan zijn.

Lijkt dit op Gods Kerk en op haar staat, dat zij in zulk een toestand is als waarover hier wordt gesproken, die heden ten dage door de Roomschen worden gekweld om-trent het afvallen van de ware Kerk, en wat de kenmerken zijn waarbij de ware Kerk van de valsche te onderscheiden is? Men stelt deze vraag: Of Christus tot het einde der wereld een ware Kerk zal hebben? Het is dwaas, dat iemand die vraag stelt: „of Christus een Kerk zal hebben?” want de Kerk van Christus zal nooit geheel wegvallen; hoe zwak zij er ook uitziet, ophouden zal zij nooit. Velen zullen hongerig zijn voordat zij van honger sterven, want Christus

heeft Zijn Kerk in Zijn handpalmen gegraveerd. Laat de hel, en de duivel, en alle tegengestelde machten tegen haar opstaan om haar te vernietigen; zij zijn op de steenrots gebouwd, en wie kan hen van die Rots afrukken? Wel hen, die zich voegen bij hen, die aan den kant van Christus staan, want alle bergen in de wereld zullen niet machtig zijn hen te overwinnen en terneder te werpen.

Een tweede vraag, die hier kan gesteld worden, is deze: Lijkt dit op de zachtmoedige heiligen Gods, dat zij bergen dorschen en vermalen, en heuvelen stellen gelijk kaf, en ze wannen? Zijn Christus en Zijn Kerk dan strijders. Vanwaar komt dit, dat Christus Zijn Kerk zal stellen tot een scherpe nieuwe dorschlede, om al haar vijanden tot stof te vermalen? Wel, de oorzaak hiervan ligt niet in Christus, noch in Zijn Kerk, want zij hebben meer dan iets den vrede lief. Christus is gekomen om vrede op aarde te brengen, niet den oorlog. Hoe komt het dan, dat Christus en Zijn Kerk gewoonlijk altijd aan het strijden zijn, en dat Christus en Zijn Kerk tot een dorschvelgel moeten worden om de wereld te dorschen, en tot een wind om ze weg te wannen als kaf? Christus en Zijn Kerk zouden gaarne in vrede leven, maar de goddeloozen in de wereld willen hen niet in vrede en rust laten leven. Van dien dag af, dat in het paradijs den oorlog is verklaard tusschen het zaad der vrouw en het zaad der slang, tot op dezen dag toe, hebben zij nog nooit vrede gehad; en er zal ook nooit vrede tusschen hen zijn zoolang de wereld duurt. De Kerk van Christus moet steeds worden vervolgd, totdat zij in den hemel bij hun Vader en Heere worden opgenomen; of de duivel moest sterven, want dan zouden ook zijn werktuigen ophouden. Christus moet altijd strijden zoolang Hij hier is en een Kerk heeft. De bergen en machten der wereld kunnen Christus niet verdragen. Is het omdat Christus hun eenig ongeluk aandoet, dat zij Hem niet kunnen dulden? Wat is de twistzaak, die er heden ten dage tusschen de Kerk van Christus en de machten der wereld is? Er is geen ander geschil dan, dat Hij van de machten der wereld het Zijne vraagt; dat wij begeeren, dat het Evangelie in zuiverheid en in vrede zal worden bevestigd. Wij zoeken niets meer,

en dat veroorzaakt het proces, en dit proces zal duren zoolang de wereld staat, en zoolang Christus volgelingen heeft, die Hem volgen. Het is een rechtszaak, die er altijd geweest is, en er altijd zal zijn, zoodat het niets nieuws is, als wij Christus in de legerplaats zien. Christus zal even dikwijls in de legerplaats worden gevonden als in Zijn koninklijk paleis. En wie zijn deze, die tegen Christus zijn? De bergen, de groote machten in de wereld. Die zijn altijd koele vrienden van Christus en Zijn Kerk geweest, en niet-tegenstaande dat zijn zij altijd door den Heere in de wereld gelaten om voogden, en verdedigers van Christus en Zijn Kerk te zijn; want zij behoorden bergen te zijn om de stormwinden van de Kerk af te keeren, dat die hun geen kwaad doen, en de regenvlagen der verdrukkingen van hen af te houden. Er staat geschreven, (Jes. XLIX: 23) dat koningen voedsterheeren moesten zijn, en dat vorstinnen zoogvrouwen behooren te zijn van de Kerk van Christus, en toch hoewel zij dat behoorden te zijn kunnen zij voor het meerendeel Christus niet verdragen. Wanneer Herodes hoort, dat Christus geboren is, zegt hij: „Hij is gekomen om mij mijn koninkrijk te ontnemen, en daarom zal ik Hem dooden nu Hij nog jong is, opdat ik mijn koninkrijk moge behouden”. Dwaas! Christus is niet gekomen om de kronen van de hoofden der koningen dezer wereld af te nemen. Neen, integendeel; er zijn niet zulke vrienden voor de koningen, en niemand is er zoo voor, dat de kronen op hun hoofden blijven, als Christus; want de Wijsheid Gods, namelijk Christus, zegt: (Spr. VIII: 16) „Door Mij heerschen de heerschers en de prinsen, alle richters der aarde”. Indien de koningen onderhoorigen van Christus wilden worden, zouden zij meer gezegend zijn onder Hem, dan onder eenigen anderen heer.

Wie zijn zij, die bergen worden genaamd? Het zijn de groote machten der wereld, die zich tegen Christus en Zijn Kerk verheffen. De bergen, deze grooten, die tegen de Kerk van Christus opstaan komen zeer wel overeen in de volgende bijzonderheden:

Ten eerste. Gij weet, dat er geen onderscheid is tusschen de bergen en het overige der aarde. Er zijn dalen, maar de bergen zijn alleen wat hooger dan het overige van de

aarde; daardoor worden zij het eerste door de zon beschenen wanneer zij opgaat, en het laatste wanneer zij ondergaat. Zoo is het ook met de groote machthebbers der aarde, zij zijn vleesch en bloed evenals andere menschen, zij hebben alleen een schijn van heerlijkheid boven anderen, wanneer zij in de wereld komen, en misschien ook wanneer zij er weder uitgaan. Zoo kan iemand wanneer hij geboren wordt een geboren koning zijn, en hij krijgt dan een flikkering van heerlijkheid, en nog een schijn van heerlijkheid bij zijn begrafenis; dat is al het onderscheid. Wel worden zij goden genaamd, maar het zijn slechts leemen goden, want zij moeten zoowel als anderen sterven. De dood en het oordeel houden geen rekening met hen. Neen, die speuren hen zoowel na als de armsten in de wereld.

Ten tweede. Een ander onderscheid tusschen bergen en dalen is, dat er door den regen groote stroomen water van de bergen naar de dalen afloopen, die de valleien veel schade toebrengen. Evenzoo hebben, van het begin der wereld af, de bergen veel kwaad toegebracht aan de Kerk van Christus. Wij lezen in Jer. LI: 25: „Ziet, Ik wil aan u, gij verdervende berg, (spreekt de Heere) die gij de gansche aarde verderft; en Ik zal Mijne hand tegen u uitstrekken, en u van de steenrotsen afwentelen, en zal u stellen tot een berg des brands”.

Ten derde. Bergen zijn beletselen in den weg van een knecht wanneer hij een boodschap daar haast bij is voor zijn heer moet doen. Evenzoo zijn de bergen der wereld dikwijls een steen in den weg van Christus, wanneer Hij iets heeft te doen, en toch staat er geschreven, (Jes. XL: 4) dat, wanneer Hij iets moet verrichten, „alle dalen verhoogd, en alle bergen en heuvelen vernederd zullen worden, en wat krom is, dat zal recht, en wat hobbelachtig is, dat zal tot eene vallei gemaakt worden”. Wanneer zullen deze bergen uit den weg van Christus gaan? Zoodra Hij ze begint te bestraffen: (Zach. IV: 7) „Wie zijt gij, o groote berg? voor het aangezicht van Zerubbabel zult gij worden tot een vlak veld”. Wanneer Christus op hen vertoornd is kan Hij hen in de zee verplaatsen. Wat hebben deze bergen dan om zich op te beroemen tegen Christus, onzen Heere, en tegen

Zijn Kerk, want zij, die uit den weg gescheurd zijn, zelfs koningen, liggen nu in even kleine hoekjes grond als de armsten, die met hen hebben geleefd; en toch zullen zij, die na hen zijn, zich ook beroemen. Doch de Heere neemt sommigen van hen weg, opdat al de bergen der wereld mogen weten tegen Wien zij opkomen; wanneer zij tegen Christus en tegen Zijn Kerk optrekken zal Hij ze tot lage valleien maken.

Hier is een les voor ons land en een les voor ons in dezen tijd. Onze dierbare Heere heeft ons laten zien, dat de bergen in de wereld het niet tegen Christus kunnen uithouden wanneer Hij toornig is. Arm Schotland, dat het uitvaagsel van alle volkeren der wereld is, de Heere heeft dit voor u gedaan, toen de bergen der wereld het niet konden uithouden. Er waren veertien groote bergen (*) in dit land, en er waren er genoeg, die hun nesten onder deze bergen bouwden, doktors en dekens, en aartsdekens, en alle dezen, die verwachtten prelaten te zullen worden; doch de Heere heeft al die bergen, en ook alle nesten, die onder deze bergen gebouwd waren, terneder geworpen. Wij gelooven, dat wij van hen mogen zeggen, dat hun zal overkomen, wat David van de bergen van Gilboa zegt: „Noch dauw, noch regen moet op u zijn, noch velden der hefferen.” Wij vertrouwen op God, dat het zoo zal geschieden. Zij zullen nooit opstaan, zóó dat regen op hen valle, of dat iets op hen groeie. De Heere zal hen zoo maken als van den Olijfberg gesproken is: (Zach. XIV: 4) En de olijfborg zal in tweeën gespleten worden naar het Oosten, en naar het Westen,” en zij, die hun nesten daaronder bouwden zullen naar de valleien vlieden. De Heere zal maken, dat deze bergen in tweeën worden gespleten, die zich tegen Hem en tegen Zijn Kerk verheffen. Helaas! Zij zijn er altijd het slechtst aan toe, die tegen den Heere en Zijn verbondsvolk optrekken, maar welgelukzalig zijn zij, die aan

(*) De veertien bisschoppen, die na ernstige besprekingen van de verscheidene processen, in vele zittingen van de Synode van Glasgow, in de 20ste zitting, den 13den Dec. 1638 zijn afgezet.

de zijde des Heeren staan, want zij zullen de overhand hebben.

Tot welk soort van werktuig stelt de Heere Zijn Kerk? Tot een scherpe nieuwe dorschlede, die scherpe pinnen heeft. Is dit niet in strijd met de zachtmoedigheid der Kerk? indien er toch iemand is, die geen scherpe einden heeft, (Eng. Overz.) die zich niet verzet, moesten dan niet de kinderen Gods zoo zijn; want wie verzette zich minder dan onze Heere Jezus? Toen zij Hem uit de wereld hielpen, geeselden, bespotten, en alle kwaad deden, dat zij konden, zeide Hij: „Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen”; „Heere, reken hun deze zonde niet toe”. Moet dan de kerk van Christus zich verzetten, ziende dat Christus het niet doet? Ja Gods Woord spreekt ons van drie pinnen of tanden, die de Kerk heeft, en wie er ook in hun kaken komt, de Heere heeft hun tanden gegeven, om ze zoo te bijten, dat zij het nooit te boven komen.

(1). De tand der wrake is hun gegeven: (Ps. LVIII: 11) „De rechtvaardige zal zich verblijden als hij de wrake aanschouwt; hij zal zijne voeten wasschen in het bloed des goddeloozen”. Wij mogen blijde zijn, als het zoo gebeurt, dat het bij ons niet gaat over hun personen, maar alleen over hun goddelooze gedragingen, wanneer wij zien, dat onze rechtvaardige Heere toont, dat Hij rechtvaardig is in Zich te wreken op Zijne en onze vijanden. En wanneer wij niet aan ons garen offeren, en aan ons net rooken, alsof wij het gedaan hebben, dan mogen wij met recht zeggen: „God zij daarvoor geloofd”, wanneer wij zien, dat Rome, en Spanje, en de Antichrist, en de bergen der wereld, die tegen Christus en Zijn Kerk en Zijn volk zijn, worden nedergeworpen.

(2). Aan de Kerke Gods is ook een tand der rechtvaardigheid gegeven. Welk soort van last is het, die aan Saul wordt gegeven tegen Amalek? (1 Sam. XV: 3) „Ga nu heen en sla den Amalek, en verban alles wat hij heeft, en verschoon hem niet; maar dood van den man af tot de vrouw toe, van de kinderen tot de zuigelingen, van de ossen tot de schapen, van de kemelen tot de ezelen toe”. Soms wordt de Kerk een zwaard in de hand gegeven om haar vijanden te verdelgen, en dit bewijst, dat onze Heere een

overwinnende Heere over Zijn vijanden is. Dit zijn niet de bijzondere wapenen waarmede onze Heere strijdt, want die zijn niet vleeschelijk, maar geestelijk tot nederwerping der sterkten, namelijk: bidden en vasten. In Ps. CXXXVII: 9 wordt last gegeven de kinderkens van Babel te grijpen en aan de steenrotsen te verpletteren, en die worden welgelukzalig genoemd, die dat doen.

(3). Dan is er nog een tand van de macht van den Middelaar Christus in het hoofd der Kerk gezet. Christus en Zijn volk worden ingevoerd (Jes. LXIII: 1) als voorspoedig voorttrekkende, en al Zijn kleederen met bloed geverfd: „Wie is deze, die van Edom komt, die versierd is in zijn gewaad? die voorttrekt in zijne groote kracht? Ik ben het, die in gerechtigheid spreek, die machtig ben te verlossen”. De Heere en Zijn Kerk hebben een tand om al de bergen te verslinden, die tegen hen optrekken, zooals die valsche profet Bileam profeteerde, of hij wilde of niet: (Num. XXIV: 8) „Hij zal de Heidenen, Zijne vijanden, verteren, en hun gebeente breken, en met Zijne pijlen doorschieten”. Of zij het willen, of niet willen, de Heere wil, dat de Kerk scherpe tanden heeft om hare vijanden te bijten, zoodat de vijanden onder het zwaard des Heeren en Zijner Kerk zullen bukken en vallen. Het schijnt, dat de Heere het ook zoo te dezer tijd zal doen gebeuren. Wie weet of niet de Heere dit groote werk, dat in Schotland is begonnen, nu het Engeland ingaat en daar vasten voet begint te krijgen, tot over de zee zal voortzetten? Wie weet of niet de Heere Schotland, dat maar een worm is in vergelijking van andere volkeren, tot een scherpe nieuwe dorschlede zal stellen, die scherpe pinnen heeft, om de bergen te dorschen en te vermalen, en heuvelen te stellen gelijk kaf? Wie weet of Hij hen niet tot een scherpe dorschlede zal stellen om Rome, en den Paus, en den Antichrist te dorschen en te vermalen, zoodat al haar kooplieden zullen uitroepen: „Zij is gevallen, zij is gevallen, de groote Babylon”. O! te mogen zien, dat die groote steen des aanstoots, die den Christelijken godsdienst in den weg staat wordt weggenomen, en dan te zien, dat het Joodsche volk weder tot Christus, hun ouden Man gebracht, en aan

Hem getrouwd wordt, en de volheid der Heidenen ingaat! O! te mogen zien, dat onze Verlosser Christus die schoone dag in de wereld zal hebben; Jood en Heiden aan Christus getrouwd te zien, en dat Hij zal heerschen van het Oosten tot het Westen, en van de zee tot aan de zee, en dan de gansche aarde in één schaapskooi te zien, gehoorzamende de stem van één Herder! Als die dag komt, dat zal de gezegendste dag zijn, dien wij ooit hebben gezien, en wij moesten den Heere bidden dien te verhaasten, opdat vervuld moge worden wat de Heere belooft:

„Gij zult ze wannen, en de wind zal ze wegnemen, en de stormwind zal ze verstrooien”; de vijanden zullen worden als kaf voor den wind. Het is een kenmerk van de valsche Kerk, dat zij, wanneer Christus en Zijn Kerk tegen hen opstaan, niet staande kunnen blijven, maar weggeblazen worden. Werpt de goddeloozen in den smeltkroes der ellende en beproeving, en zij zullen er niet weder uitkomen. Doch werpt de godzaligen in den smeltkroes, en zij zullen er ten allen tijde ongebrand uit komen. Werpt schuim in een heet vuur, en het zal niet weder gezien worden; doch wanneer gij zuiver goud in een vuur werpt, zal het er even goed uit komen, als het daarin geworpen is. Werpt de goddeloozen onder de slagen van een toornig God, zij zullen Hem niet kunnen verdragen, maar verteerd worden: (Jes. L: 9) „Zij zullen allemaal als een kleed verouden, de mot zal hen eten; (Jes. LI: 8) „Want de mot zal ze opeten als een kleed, en het schietwormke zal ze opeten als wol”. Wanneer God toornig is op een goddelooze, en Hij begint hem te slaan, dan is er niet meer kracht in hem om het tegen Hem uit te houden, dan in een ouden door de mot opgegeten lap, die scheurt wanneer men hem met de hand aanraakt; de harten der vijanden van Gods volk bezwijken als water, wanneer de Heere op hen toornt. Het is een volk, dat van genade verstoken is, die niet voor den Heere kunnen bestaan wanneer Hij op hen begint te blazen. Toen het volk van die groote en sterke stad Jericho slechts hoorde van de groote en dappere daden, die Josua en het volk van God hadden gedaan, was er dadelijk geen geest meer in hen. Als die goddelooze Nabal van den dood en den toorn Gods hoorde

verloor hij onmiddellijk al zijn moed. Vanwaar komt dit alles? Zullen tijdelijke verdrukkingen het geloof wegnemen of iemand van de gemeene gaven Gods, als de rede, het begrip, de blijdschap, berooven? Neen. Uitwendige moeite zal evenmin het geloof, of eenige van die gemeene gaven Gods, waar die zijn, wegnemen, dan een vuur den duivel zal verbranden, en dat is onmogelijk. Doch wanneer God Zich tegen de goddeloozen stelt, dan is er nog iets anders dan wij zien, dat achter de kruisen en moeiten aan komt, namelijk de toorn van een toornigen God, die het oordeel bekrachtigt, hetzij 't het zwaard, de honger of de dood is; en dat blaast hun geloof en al hun natuurlijke gaven weg, en doet hen hun kracht en hun moed verliezen.

Wie is de man, die in staat is een strijd door te maken, en het uit te houden wanneer de booze dag komt? Alleen hij, die in Christus is en waar geloof heeft. Zoo iemand zal de hel niet vreezen, noch iets, dat hem kan dreigen. Krijgt maar eenmaal zaligmakende genade en zijt in Christus, dan kunt gij er zeker van zijn, dat gij geen kaf voor den wind zult zijn in den dag van Gods toorn. Ik weet, dat de Heere, als Hij in Zijn macht en in Zijn mogendheid zal verschijnen tegen de sterksten in de wereld, hun vertooning zal doen vallen. De Heere echter beproeft nooit de sterkte Zijner almacht op Zijn Kerk; maar Hij giet wrake uit over Zijn vijanden en over de vijanden Zijner Kerk, zooals de Heere door den mond van Samuël tot Eli zeide: „Wanneer ik begin te straffen zal ik een voleinding maken.” Dit is waar ten opzichte van de goddeloozen. Wat echter de Kerke Gods aangaat, al zijn de vijanden die tegen hen zijn nog zoo machtig of menigvuldig, zij zullen als kaf van den dorschvloer worden weggestornd. Van de kinderen Gods, die Zijn Kerk zijn, zegt de Heere: „Wanneer gij zult gaan door het water, ik zal bij u zijn, en door de rivieren, zij zullen u niet overstroomen; wanneer gij door het vuur zult gaan zult gij niet verbranden, en de vlam zal u niet aansteken”. Dit zijn de twee onbarmhartigste vijanden, die er kunnen zijn: vuur en water, en toch zal Hij de Zijnen voor beide bewaren. Maar hier wordt gedreigd, dat een verschrikkelijke verwoesting over de goddeloozen zal komen. Hebben zij niet meer

moed dan kaf voor den wind, wanneer God toornig op hen is? Neen, niet meer. Er wordt gesproken van een verschrikkelijke verwoesting, die over den goddelooze zal komen, (Job XVIII:6) „Het licht zal verduisterd worden in zijne tent, en zijne lamp zal over hem uitgebluscht worden”. Wee dien mensch wiens lamp God uitbluscht! „De treden zijner macht zullen benauwd worden en zijn raad zal hem nederwerpen. Want met zijne voeten zal hij in het net geworpen worden, en zal in het wargaren wandelen. De strik zal hem bij de verzenen vatten”, enz. Het is een vervloekte grond daar hij op gaat. Wat kan verschrikkelijker van de goddeloozen worden gezegd dan wat hier geschreven staat.

Ziet ook Job XX:6: „Wanneer zijne hoogheid tot den hemel toe opklom, en zijn hoofd tot aan de wolken raakte; zal hij gelijk zijn drek in eeuwigheid vergaan: die hem gezien hadden zullen zeggen: Waar is hij? Hij zal wegvliegen als een droom, dat men hem niet vinden zal, en hij zal verjaagd worden als een gezicht des nachts. Het oog, dat hem zag, zal het niet meer doen, en zijne plaats zal hem niet meer aanschouwen. Zijne kinderen zullen zoeken de armen te behagen, en zijne handen zullen zijnen arbeid moeten weder uitkeeren”, enz. Hij zal een geest in den nacht gelijk zijn, dien de menschen meenen te zien, en onmiddellijk weder uit hun gezicht is verdwenen. Zij zijn als een droom, die een mensch niet lief is. De Heere zal den goddelooze uit zijn bedekselen uitrukken, en Hij zal hem als zijn drek van de aarde doen vergaan. Hij zal de rijkdommen, die hij krijgt niet inslikken, of indien hij ze opeet zullen zij als zandsteentjes tusschen zijn tanden zijn. Onder de andere oordeelen, die voor den goddelooze bereid zijn is deze: (Job. XXI:17-19) „dat God zijn geweld voor zijne kinderen en nakomelingen weglegt”. De dwazen der wereld willen hieruit geen les trekken, voor zoover God tegen hen en hun zaad heeft gesproken. Ik ben er zeker van, dat smart de goddeloozen zou bevangen, als zij dit wisten! Als een goddelooze dit wist zou hij nooit lachen.

Vrees voor de hel is een zeer zeldzaam iets. Er zijn er maar weinig, die daarover denken wat de verborgenheid der hel is. Als gij over deze twee dingen wilt denken, dan

zult gij het als een kwaad iets beschouwen met de goddeloozen mee te loopen.

1. Als gij daarover denkt, dat er een eeuwigheid is, en dat een eeuwigheid van gramschap hen wacht.

2. Als gij over den toorn Gods denkt, en dat het een toorn is, die nooit zal worden uitgebluscht. Wat een verschrikkelijke eed is dat, dien de Heere zweert tegen degenen, die den nooddriftige om een paar schoenen verkoopen, die den verlangen, dat de Sabbat voorbij mocht zijn om het kaf van het koren te kunnen verkoopen; die den epha verkleinen en den sikkel vergrooten: (Amos. VIII:7) „De Heere heeft gezworen: Zoo Ik alle hunne werken in eeuwigheid zal vergeten!” Wee u, over wien zulk een eed is gezworen wegens uw goddeloosheid. Gedenkt wat een verschrikkelijk woord tegen het huis van Eli is gesproken: (1 Sam. III:14) „Daarom dan heb Ik den huize Eli gezworen: zoo de ongerechtigheid des huizes Eli tot in der eeuwigheid zal verzoend worden, door slachtoffer, of door spijsoffer.” Zooals de Apostel zegt, kan de Heere geen zwaarderen eed zweren dan, dat Hij bij Zichzelven zweert.

Het is een droevig woord, dat er sommigen zijn wier zonden met de punt van een diamant geschreven zijn, zoodat zij nooit vergeten zullen worden. Het is een vreeselijke vervloeking, die tegen Babel wordt uitgeroepen (Jes. XIII en XIV), en tegen Saul en hen, die in dien tijd de vijanden van David en van de Kerk waren (Ps. CIX). Wee den goddeloozen en hun, die een banier tegen God hebben opgeworpen! Veel ellende en wee blijven op hen! Veronderstelt, dat een mensch een zee van vergif moest opdrinken, en dat die altijd terwijl hij dronk weder werd aangevuld, wat zou dat een harde zaak worden geacht. Nu, die zee van toorn, die de Heere voor Zijn vijanden zal brouwen, daarvan zullen zij drinken en dol worden, zij zullen vallen en nooit weder opstaan; en toch vreezen zij dien niet, hoewel dat lot voor hen is weggelegd.

Wien zal de Kerk nu voor dit alles dankzeggen? „Maar gij zult u verheugen in den Heere, in den Heilige Israëls zult gij u roemen”. God wil niet, dat de eere der overwinning Hem voorbijgaat, en wij hebben meer reden dit te vreezen dan iets anders.

Geve God, dat ons land zijn vertrouwen niet stelle op zoovele duizenden mannen en zoovele hoofdsche geesten. Heere, behoed ons voor de zonde van afgoderij, in God te ontrooven wat Zijn recht is!

Er wordt een uitnemend woord gesproken in Ps. CXV; toen de Kerk in dien tijd veel overwinningen over haar vijanden had behaald, zeiden zij: „Niet ons, o Heere, niet ons; maar Uwen naam geeft eere”. Al hadden wij millioenen mannen meer dan wij hebben, dan nog zou niet ons land, maar alleen den naam des Heeren van alles de eere toekomen. Heere, bewaar ons in allen gevalle daarvoor, dat wij ons niet bemoeien met wat des Heeren is. Het past ons eerder onszelve voor God te vernederen en Hem te erkennen in hetgeen Hij doet.

Nu, de lof en prijs van al onze werken, beide in ons en voor ons, zij den Vader van Christus en onzen Vader, en Zijnen Zoon Christus Jezus, en den Heiligen Geest, tot in alle eeuwigheid. Amen.

3. De waarde en uitnemendheid van het Evangelie

Want de wapenen onzes krijgs zijn niet vleeschelijk, maar krachtig door God, tot nederwerping der sterkten. Dewijl wij de overleggingen ternederwerpen, en alle hoogte die haar verheft tegen de kennisse Gods, en alle gedachte gevangen leiden tot de gehoorzaamheid van Christus. Predikatie over 2 Corinthe 10:4, 5

Geliefden in den Heere!

Het meerendeel der wereld stelt niet dien prijs op het Evangelie van Christus, dien daarop behoort gesteld te worden, en zoo deden ook sommigen van deze valsche apostelen. Zij noemden het Evangelie dwaasheid. Zij hielden het voor de laagheid zelve. Doch de gedachten des menschen zijn niet de maatstaf waarnaar dit Evangelie moet worden afgemeten, want het Woord van God en het Evangelie van Christus zijn er in zichzelf niet te minder om waard, omdat de menschen het geringschatten. Doch onze Heere weet het best wat de waarde en uitnemendheid van dit Evangelie van Christus is. Hij, die de ijdelheid en dwaasheid van de gedachten van het hart des menschen kent, Hij weet, dat, al zou de heele wereld Zijn Evangelie lichtachten, het slechts als dwaasheid en gering aanmerken, de wapenen van dien krijg nochtans niet vleeschelijk zijn, maar krachtig door God, tot nederwerping der sterkten. Ik zal nu niet spreken over dingen waarover ik reeds eerder heb gesproken, doch zeg alleen dit: